

„לויות אופנאית זה לשאת את מגדל אייפל על הכתפיים“

הצעירים שרצו לראות את קליף ריצ'ארד?

★ ★ ★

המתנדבים התוקפנים

ל ידיאן, ו'קלין, מישל, ניקול, קת' רין ולורה, שש הפאריסאיות, שבאו עם אוצרה של קארונן (מתחרז עם בן) כדי להדגים כיצד יש ללבוש את הדברים ש' תיכננה כדי שיראו כפי שהם נראים באמת, היו שוות את כל הסכום ששולם להן. אלא שבעד אותו הכסף אפשר היה לבקש מהן גם לחייך.

את החיובים, כפי שהסתבר, שמרו לשעות מאוחרות של הלילה. מאמא קארונן הבטיחה שהן ילדות טובות וגם עייפות ומיד אחרי התצוגה הולכות לישון. אבל ארבע מתוך השש סבלו מגודדי שינה. לשתיים האחרות לא היו בעיות: אחת נשואה והשנייה אפאסית. וכך, בשעת חצות, הקיצו ישר לתוך

פתיחת ההתקפה

על מסלול התצוגות במלון שרתון, לעיניהן ה' מתפעלות של 800 נשים, נפתח מיצעד אופנת' החורף של קארונן. בין השאר: ערדלי פרווה שחורים, המתאמים לצבע הפרווה שעל השמלה.

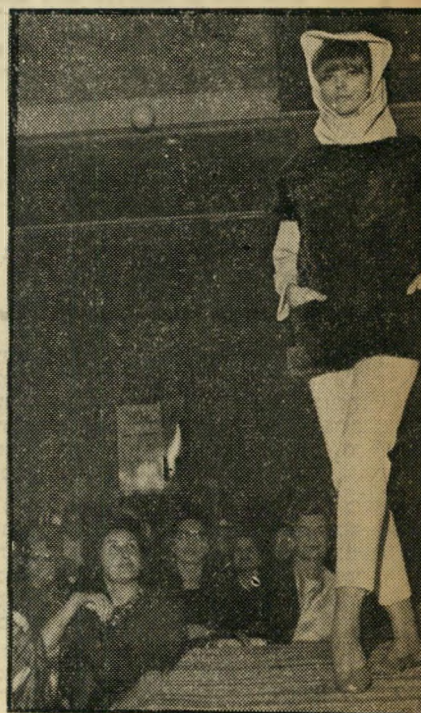
הסחורה מחיר כפול. הן פשוט הקדימו לבוא בשעתים כדי לתפוס מקום קרוב יותר ל' מסלול. הכרטיסים לכל ההופעות נמכרו שבוע מראש. אז מה רוצים דווקא מהחברה

את היתה הפתימה של החורף ב' השכלה. עד כה היו כאן כמעט כולם. הם באו במנות קצובות של שתיים, שלוש לשנה. לא היה כמעט בית'אופנה אירופאי אחד שמכבד את עצמו, שיכול היה להמשיך להתקיים מבלי לערוך תצוגת אופנה טובת קרן-הילד של ויצ'ו. חסרה רק קארונן, ה' יחידה אולי מכל אלילי האופנה היודעת מה זה אשה גם מבפנים, לא רק מבחוץ. מעתה לא צפויות עוד שום הפתעות. מכירים את כולם. תעודת'הבגרות האופנתית ניתנה לנשות החברה התל'אביבית בטקס יקר (13 ל'י), אך לעומת זאת גם מיגע. הפעם היה עליהן לשבת שלוש שעות רצופות רתוקות לכסאות — 180 דקות של מחיאות כפיים — 10,800 שניות של חיוכים רחבים ומבטי התפעלות.

חליפת שווייץ

בצבעי בוי' והוס, שה' מאפיין אותה הם כסי ענק (למעלה) ומעיל' ערב קצר מזהב מברוקארד עם ריקמת חרו' זים, היו בין 60 הדגמים של בית'קארונן.

פרווה וג'רסי' היא התשלובת

קארונן בתלבושת הספורט לבנות'הנעורים.

האשה מאחורי הקלעים

היא שאר' שבדקה כל דוגמנית לפני יציאתה למסלול, העניי את ה'טוש המיקצועי הסופי לקראת ההופעה בפני קהל ה'

אופנסיבר

להיות אופנאית. "זה כמו לשאת מגדל אייפל על הכתפיים," אומרת האשה שהחלה את הקאריירה שלה בתפירת שמלות לבובות. נשים כבר לא פותחות היום בתי'אופנה, רק אלה שהיו פעם ונשארו בחיים, שדרו במקצוע. במפעל שלי הקיים משנת 1945 יש 300 עובדים. כולן נשים להוציא גבר אחד, הגורן. אני עובדת 12 שעות ביממה ואיני סוגרת את העסק אף פעם. לעולם איני יוצאת לחופש.

בבוקר מעיר אותי צלצול הטלפון, אחרת לא הייתי קמה. ארוחת'בוקר אוכלת ב' מיטה. בצהרים אין זמן לאכול כי בצהריים, כשאין קהל, זה הזמן בו אני מתכננת את הדגמים. העבודה קשה ולצערנו זה עסק של אמנות שמכניס אולי כבוד אבל לא רווחים.

נכון ששמלה של קארונן עולה במקרה הטוב ביותר 1500 ל'י ובמקרה הגרוע מגיע מחירה עד 4000 ל'י, אבל מי שכבר הולך להוציא את הסכום הזה מעדיף לקנות דגמים של בתי'אופנה שצורתם בלבד צועקת את המחיר, ולא דווקא את הדגמים הסולי' דיים, הכמעט פשוטים של קארונן.

כאדאם אינה מאמינה כי האופנה הפארי' סאית מכתיבה כיום את צורת ה'לבוש ל' נשות העולם האלגנטיות. "היום האופנה היא בינלאומית," היא אומרת. היא עצמה שואבת השראה ורעיונות חדשים בכל אחד מסיוורה ברחבי העולם. מתפעלת מבדי ה' מזהה הרחוק, מתחרה ספרדית, מסריגים

מועדון-לילה יפואי בבקשה שיגייסו להן בני'ונג לרקוד. לא חסרו מתנדבים. להיפך, היו יותר מדי וגם מתנדבים מדי. עד שאחת הדוגמניות לא יכלה שלא להפליט: "אוי, כמה שהם תוקפנים הישראלים האלה!" אבל נמצאה מי שצורה לבנות קארונן, שרקדו טוויסט עד שתיים בלילה, להחליץ. דווקא האשה שהייתה אחראית לכל ה' קילקציה ולתצוגה המרהיבה — שהיתה שונה מקודמתיה לפחות בכך ששיכנעה ש' את הדגמים המוצגים אפשר גם ללבוש ולא רק להציג — לא משכה תשומת'לב רבה. מאדאם קארונן, אשה קטנה בשמלה צרה שהכריזה חרם על מוצרי'האיפור, היא אולי המוהיקנית האחרונה המעדיפה לתכנן ול' ה'לביש את בנות מינה היא ולא את ש' בנגד.

"בזמן האחרון זה נעשה מקצוע קשה מאוד," היא אומרת. "קשה מאוד לנהל אותו וצריך גם המון כסף. לכן, עוסקים בכך בעיקר גברים. זה לא מקצוע, זה אמ' נות. צריך להכניס בו את הנשמה. אם אשה רוצה לעסוק בזה היא צריכה לשכות על נשואין וילדים."

כאדאם קארונן שכתה.

★ ★ ★

לא יוצאת לחופש

כ' כה זה. היום זה כבר לא כל כך פשוט להיות אליל והרבה יותר מסובך

אמא קארונן ובנותיה

סיום התצוגה כשבראשן הגברת קארונן (שלישית משמאל). תצוגה זו היתה אחת המפוארות ששרא

הפינאלה בתצוגת האופנה של בית'קארונן. שש ה' הפאריסאיות מופיעות כל אחת בשמלת'פאר בצבע משמאל). תצוגה זו היתה אחת המפוארות ששרא